

Українське небо

Микола Руденко

Над Україною небо, коване в кузні громів,
Бурями переоране, мов штормовий океан.
Вдень і вночі снуються пасма їдких димів,
І на козацькі плавні падає чорний туман.

Не застогну від того, що перерита земля —
Всюди вона сьогодні здиблена дном догори.
Тут іще є вербиця та на лужку теля,
І до старого тину хиляться явори.

Може, для відпочинку нам їх доба залиша —
Скреготом хижої сталі ще оглушили не все...
Над Україною небо, наче скорботна душа,
Що предковичну втому в череві хмар несе.

А поза хмарами зорі. Що вам відомо про них?
Не телескопом, а вістрям тріснутого журавля
Через важкі сувої газових хмар курних
Зоряний дух у надра спрагло прийма земля.

Ген придивіться: з неба по деревині старій,
Що журавлем називають, на лугову сіножать
Гномики полум'яні рясно, за роєм рій,—
Мов світлячки вечірні,— линуть, течуть, біжать.

Хто це — космічні пришельці? Де ж голубі кораблі?..
Чи метеорна пороша образ новий здобува?..
І відчуття дивні ширяться по землі —
Щось таємниче, грізне зорям шепоче трава.

Мовби ті гноми завтра лицарями оживуть,
Велетнями воскреснуть серед ударів грози.
З душ і очей спливає та вікова каламуть,
Котрої ми набрались ще з кріпосної лози.

В запічках щось героїчне згадують сонні діди.
Плаває понад лугами сизий вербовий пушок.

Брязкають відра в криницях — і виринає з води
Місяць, мов гола дитина, звільнена від пелюшок.

Над Україною небо, як материнська душа,
Змучена, розп'ята на перехресті віків.
Сонце в свою дорогу стомлено вируша.
Тихо зітхають плавні — душами козаків.